

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Φεύγει και ο Μάνης. Απριλομάνης, δεν μπορώ ακόμα να το δεχτώ φθινόπωρο. Είναι σαν κάτι υποσυνείδητο, μέρες χαράς και ελπίδας κι αυτή εύχομαι σε όλους, την ελπίδα. Ιδιαίτερα στους αναξιοπαθόντες. Αυτούς, γιατί είναι τόσες οι κακοτοπιές στη ζωή και είναι τόσοι πολλοί οι συνάνθρωποι που πορεύονται σε δύσκολα μονοπάτια. Οι γέροι, οι ανήμποροι, οι πικραμένοι.

Σ' αυτούς πρώτα η Ευλογία της Ανοιξης και η ελπίδα ενός καλύτερου αύριο. Η Ελπίδα! Απαλύνει και τον πόνο φωτίζει και το σήμερα. Και δίνει κουράγιο και διδάσκει. Ξέρω υπάρχουν και αρρώστιες και πόνοι ψυχικοί. Όλα είναι μέσα στη ζωή. Και λέει ο ποιητής...κι αν πικρό την ψυχή σου το δάκρυ τη ραίνει, πάντα κάπου κρυφτή μια χαρά την προσμένει. Εκεί που οι ελπίδες -κι οι δυνάμεις κοντά- ξεφτάνε είναι στον ανελέητο κανόνα των γηρατειών!

Δεν λέω για μας, παιδί μου, εγώ μόλις τα έκλεισα τα ενενήντα. Λέω γι αυτούς που γερνάνε νωρίς. Γι αυτούς που τον παίρνουν στα κλεφτά πέντε και δέκα λεφτά στην πολυθρόνα και παραπονούνται πως δεν μπορούν να κλείσουν μάτι όλη νύχτα. Γι αυτούς που βλέπουν τη ζωή από την καρέκλα. Βέβαια είναι και οι άλλοι που δεν μπορούν να αλωνίσουν τις ρούγες όπως πρώτα. Για την κατάσταση αυτή είναι τα γηροκομεία. Εκεί υπάρχει η φροντίδα, αλλά και η συντροφιά.

Δεν ζούμε στην εποχή των πατριαρχικών οικογενειών, που ζουσαν παιδιά κι εγγόνια κάτω από τη στέγη και τη φροντίδα του παππού. Άλλες οι συνθήκες σήμερα. Άλλοτε η θυγατέρα ή η νύφη φορτωνόταν την ευθύνη των γηρατειών. Ποια γυναίκα σήμερα μπορεί να εγκαταλείψει την οικογένειά της για να αναλάβει τα γονικά ή τα πεθερικά; Υπάρχουν τα Ιδρύματα και έχουμε καλά ιδρύματα σήμερα. Δεν είναι η επιλογή, είναι η λύση.

Η κυβέρνηση δίνει πολλές υπηρεσίες να κρατήσει τους ηλικιωμένους στο σπίτι τους όσο περισσότερο γίνεται, είναι μεγάλα τα έξοδα στο γηροκομείο, είναι έξοδα ξενοδοχείου. Διαμονή, φαγητό, υπηρεσιακό προσωπικό και φροντίδα και περιποίηση. Και πρέπει να πούμε ευτυχώς ότι υπάρχουν όλα αυτά. Κι έρχεται η οικογένεια, έρχεται ο ανθρώπινος παράγοντας. Η συμπράξη και επαφή. Δεν μπορεί να είναι όπως η συγκατοίκηση.

Έξω από το ίδρυμα η ζωή τρέχει στο δρόμο, οι ανάγκες πολλές και ποικίλες, οι επισκέψεις δεν είναι καθημερινές. Εκεί δημιουργείται μια ενοχή από τη μια και ένα παράπονο από την άλλη. Θα πρέπει να σκεφτόμαστε και κάποιες άλλες μάνες, εκείνες που αφήσαμε πριν κάμποσα χρόνια, που αφήσαμε να ζουν μ' ευχές και προσευχές αντί την παρουσία μας.

Ας ξεφύγουμε όμως από τα ψυχοπλακώματα. Ας πάρουμε κουράγιο από τη σκέψη αυτή και να δεχτούμε ότι έτσι είναι η ζωή. Ζήσαμε τη ζωή που μας δόθηκε και κάναμε το καλύτερο που μπο-

ρούσαμε. Και δεν είναι μόνο βάσανα και πίκρες, όπως συνηθίζουμε να λέμε.

Ζήσαμε και χαρές, του κερατά, ναι, ζήσαμε και χαρές. Αυτές είναι το κέρδος μας από το πέρασμά μας από τον κόσμο και η συντροφιά μας, στα ώριμα τα χρόνια και οι αναμνήσεις είναι κι αυτές κομμάτι από τη ζωή. Και εκείνα που ονειρευθήκαμε νέοι, εκείνα τα ωραία όνειρα που ξεφτίσανε κι έφυγαν με τον άνεμο, σαν άσπρα συννεφάκια είναι σαν απόπνοια από παλιές μελωδίες. Και κείνος ο γιος μας ο μανträχαλος που δεν έρχεται στο γηροκομείο όσο συχνά τον θέλουμε, που κάναμε τόσα γι' αυτόν, τον πήραμε αγκαλιά, τον πήραμε απ' το χεράκι. Τον ταϊσαμε, τον μεγαλώσαμε, του αγοράσαμε και ρούχα και αθλητικά. Αυτά όμως, δεν τα δανείσαμε, δεν μας τα χρωστάνε, είναι η χαρά που ζήσαμε είναι το κάτι που δώσαμε την αγάπη μας και την δίνει κι αυτός τώρα στα δικά του παιδιά.

Αν τα σκεφτούμε λίγο έτσι, αν κατανοήσουμε ότι τα παιδιά μας είναι δικά μας, δημιουργήματα μας αλλά δεν είναι έπιπλα, κτήματα να τα βάλουμε εκεί που θέλουμε, εκεί που νομίζουμε εμείς ότι είναι η θέση τους.

Να σκεφτούμε μόνο ότι και μείς, όταν μεγαλώσαν τα φτερά μας, πετάξαμε από τη φωλιά και ζήσαμε τη δική μας ζωή. Δίδαγμα από τη ζωή, μνήμες αναμνήσεις καλές και σίγουρα έχουμε πολλές καλές.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΡΦΟ

Έλα ανάμνηση γλυκιά με τα λευκά φτερά σου,
Με τ' άυλα φορέματα, τη θεϊκή θωριά σου
Και φέρε μου στο νου παλιά
αυτά που σύ γνωρίζεις
Μα ότι δεν είναι όμορφο, ώ, μη μου το θυμίζεις.
Πλέξε μου κούνια λικνιστή
με τους λεπτούς ιστούς σου
Και άσε με να ξεχαστώ μαζί με τους πιστούς σου.
Πόσες χαρές ανάμνηση πολλές φορές χαρίζεις
Μα ό,τι δεν είναι όμορφο ώ μη μου το θυμίζεις.
Ζωντάνεψε παλιούς καιρούς,

τα παιδικά τα χρόνια,

Σαν πεταλούδες ξένοιαστα... φευγάτα χελιδόνια...
Λουλούδι είναι το παρελθόν και συ το ξανανθίζεις
Μα ότι δεν είναι όμορφο, ώ, μη μου το θυμίζεις.

Τους πρώτους φέρε μου παλμούς,
σκιρτήματα κι αγάπες

Και όνειρα κι αισθήματα μέρες χαρές γεμάτες.

Πως ομορφαίνεις τη ζωή
και πως τη λουλουδίξεις...

Μα ότι δεν είναι όμορφο, ώ, μη μου το θυμίζεις.

Το αύριο ειν' άγνωστο, ίσως κακό μας έρθει,
Με κύκλωσε, με ζάλισε της ομορφιάς η μέθη.

Το ωραίο φέρε μου στο νου,
τ' άσχημο μην τ' αγγίζεις

Κι ότι δεν είναι όμορφο, ώ μη μου το θυμίζεις.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Ευτυχώς που τα 92 χρόνια σου ξέσπασαν στα πόδια σου και δυσκολεύεσαι στο βάδισμα, αλλά το μυαλό σου ξυράφι και σε θαυμάζω. Θάμαι πολύ ευτυχής όταν σε φτάσω στην ηλικία το μυαλό μου θα δουλεύει όπως το δικό σου.

Πολύ φιλοσοφημένο σήμερα το κείμενο και το ποίημά σου, που θα πρέπει να διαβάσουν και όλοι οι νέοι μας, γιατί εκεί που είναι τώρα είμαστε κι' εκεί που είμαστε μακάρι ν' αξιωθούν να έρθουν και να ξέρουν τί τους περιμένει.

Σε μια άλλη ζωή είχα ζαχαροπλαστείο και μια φορά το μήνα έρχονταν ένα αντρόγυνο Έλληνες για να πιούν καφέ και να φάνε ένα γλυκό. Όταν γνωριστήκαμε, η κυρία μου είπε πως αυτή η μπιναϊά επίσκεψη στο ζαχαροπλαστείο ήταν η «εξοδός» τους, η ψυχαγωγία τους. Ο πατέρας της ήταν καθηλωμένος στο κρεβάτι, παράλυτος 20 χρόνια και ούτε να μιλήσει μπορούσε.

«Με τα μάτια προσπάθει να συνεννοηθεί μαζί μας», μου είπε η στοργική κόρη που προτίμησε να θυσιασει τη ζωή της, παρά να τον βάλει σε γηριατρείο. Αμ' εκείνος ο σύζυγος που δέχτηκε αυτή την ευθύνη αν και δεν ήταν δικός του πατέρα; Σπάνιες περιπτώσεις, άλλωστε εγώ δεν θα δεχόμουν ποτέ να γίνω «βάρος» στα παιδιά μου. Από την άλλη μεριά, σε μια επίσκεψή μου σε γηροκομείο άκουσα παράπονα ηλικιωμένων επειδή δεν τους επισκέπονταν συχνά τα παιδιά τους.

Ασφαλώς ζήσαμε μεγάλες χαρές και μάρτυρες οι φωτογραφίες στο οικογενειακό αλμπόμ, το πιο πολύτιμο αντικείμενο στο σπίτι μου. Συχνά τα εγγόνια μου το περιεργάζονται και σχολιάζουν τις φωτογραφίες με τον παππού και τη γιαγιά νέους και τους γονείς τους παιδιά...

Οι εποχές δεν με επηρεάζουν γιατί κάθε μια τους έχει την ομορφιά και τη χρησιμότητά της, όμως η ελπίδα είναι θεϊκό δώρο φάρμακο για τις αναποδιές της ζωής και τις καταστροφές. Είμαι από αυτούς που βλέπουν το ποτήρι μισογεμάτο γιατί όσο ζω θα ελπίζω τα καλύτερα, όχι τόσο για εμένα, αλλά γι' αυτούς που αγαπώ, την οικογένειά μου και τους φίλους μου, ακόμη και τους ξένους που υποφέρουν....